

SANGU MANDANNA

Η ΑΚΡΩΣ
ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ
ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΩΝ
ΜΑΓΙΣΣΩΝ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ELXIS

Τίτλος πρωτοτύπου
THE VERY SECRET SOCIETY OF IRREGULAR WITCHES
Sangu Mandanna

© 2022 by Sangu Mandanna
Published by arrangement with Penguin Random House LLC & JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2025
Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Penguin Random House LLC & JLM Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση
Οκτώβριος 2025

Μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

Επιμέλεια κειμένου
Έβελυν Παπαμιχαήλ

Προσαρμογή εξωφύλλου - Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39
www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

Βιβλιοπωλείο books & life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.
Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3 Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

ISBN: 978-618-219-119-4

Στον Στιβ.

Γιατί σου οφείλω ένα βιβλίο εδώ και πολύ καιρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Η Άκρως Μυστική Αδελφότητα Μαγισσών συναντιόταν την τρίτη Πέμπτη κάθε τρίτου μήνα, αλλά αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα που δεν άλλαζε ποτέ. Δεν συναντιούνταν ποτέ δεύτερη φορά στο ίδιο μέρος. Στην τελευταία συνάντηση, για παράδειγμα, είχαν καθίσει στο σαλόνι της Μπελίντα Νκάλα και είχαν φάει φρεσκοψημένα μπισκότα, ενώ στην προτελευταία είχαν απολαύσει την υπέροχη λιακάδα στον κήπο της Άγκαθα Τζόουνς. Η τωρινή συνάντηση, ένα κρύο και υγρό απόγευμα του Οκτώβρη, λάμβανε χώρα σε μια μικροσκοπική, εγκαταλειμμένη προβλήτα στις Εβρίδες.

Σε μια προβλήτα. Στις Εβρίδες. Τον Οκτώβρη.

Βέβαια δεν ονομάζονταν επισήμως Άκρως Μυστική Αδελφότητα Μαγισσών. Δεν ονομάζονταν τίποτα απολύτως και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η Μίκα Μουν είχε αποφασίσει να βρει ένα όνομα. Είχε σκεφτεί αρκετές εναλλακτικές, όπως Σύνδεσμος Απίθανων Μαγισσών και Άκρως Μυστική Αδελφότητα Μαγικών Μαγισσών. Αυτό το τελευταίο εξακολουθούσε να της αρέσει.

Τα γελοία ονόματα ήταν για να εκνευρίσει την Πρίμορζ, την υπερήλικη και πολύ καθωσπρέπει αρχηγό της ομάδας, μια θέση που η Πρίμορζ είχε καταλάβει με το έτσι θέλω κάποια

στιγμή μέσα στην τελευταία εκατονταετία. (Ίσως η Μίκα να υπερέβαλλε, αλλά ήταν αδύνατον να υπολογίσει πόσων χρόνων ήταν η Πρίμοζ, που δεν αποκάλυπτε την ηλικία της).

Τώρα, τυλιγμένη όσο καλύτερα μπορούσε με το παλτό της, η Μίκα ταλαντευόταν ανυπόμονα στις φτέρνες της καθώς είκοσι ακόμα μάγισσες κατέφταναν στην προβλήτα. Αυτό, υπέθετε, ήταν άλλο ένα πράγμα που δεν άλλαζε ποτέ: το πλήθος τους. Η Μίκα ήταν η πιο πρόσφατη προσθήκη σε αυτό το σύνολο-που-σίγουρα-δεν-ήταν-αδελφότητα και στο οποίο ανήκε τα τελευταία δέκα χρόνια, πράγμα που σήμαινε ότι είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που καλωσόρισαν ένα καινούριο μέλος. Αυτό βέβαια δεν σήμαινε ότι υπήρχαν μόνο είκοσι μία ενήλικες μάγισσες σε ολόκληρη τη Βρετανία. Σίγουρα οι μάγισσες δεν ήταν κάτι συνηθισμένο, αλλά η Μίκα ήξερε ότι υπήρχαν κι άλλες εκεί έξω. Η Πρίμοζ, που είχε αναλάβει το καθήκον να βρίσκει και να προσκαλεί νέα μέλη στη μη αδελφότητα, είχε αναφέρει ότι στη διάρκεια των χρόνων κάποιες την είχαν απορρίψει.

Η Μίκα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι κάποια θα μπορούσε να αντισταθεί στην πειθώ της Πρίμοζ (που κάποιος κακοπροαίρετος θα έλεγε ότι έμοιαζε περισσότερο με ευγενική παρενόχληση), αλλά ακόμα κι έτσι την παρηγορούσε η σκέψη ότι αυτή η μικρή, μουσκεμένη ομάδα στην προβλήτα δεν ήταν ό,τι είχε απομείνει από αυτές.

Όχι ότι είχαν σημασία τα νούμερα. Αυτές οι συναντήσεις ήταν η μοναδική περίπτωση που τους επιτρεπόταν να μιλάνε μεταξύ τους. Η Πρίμοζ Μπεατρίς Έβερλι δεν θα υποδείκνυε ποτέ σε καμία πώς να ζήσει τη ζωή της (έτσι ισχυριζόταν), αλλά υποστήριζε σθεναρά ότι οι κανόνες υπήρχαν

για να τις κρατούν ασφαλείς και γι' αυτό όφειλαν να τους ακολουθούν. Πολλή ανεξέλεγκτη μαγεία σε ένα μέρος, έλεγε, θα τραβούσε την προσοχή. Για το καλό όλων τους, έπρεπε να ζουν ξεχωριστές ζωές. Δεν έπρεπε να υπάρχει τίποτα που να τις συνδέει, ούτε επισκέψεις ούτε μηνύματα ούτε μείλ – εν ολίγοις τίποτα που θα μπορούσε να οδηγήσει από τη μία μάγισσα στην άλλη.

Η Πρίμορζ βέβαια αποτελούσε εξαίρεση. Η Μίκα υπέθετε ότι ήταν ένα από τα πολλά προνόμια που απολάμβανε το αρχαιότερο, ισχυρότερο και πιο αυταρχικό μέλος.

Αφού λοιπόν κάθε αίσθηση ομαδικότητας και συντροφικότητας εκδηλωνόταν μόνο κατά τη διάρκεια αυτών των λίγων ωρών κάθε τρεις μήνες, ήταν μια αίσθηση κάπως απροσδιόριστη.

Καθώς η βροχή έπεφτε σταθερά από τον γκριζο ουρανό, η Πρίμορζ ξερόβηξε. «Πώς είστε, αγαπητές μου;»

«Βρεγμένες», απάντησε η Μίκα, ανήμπορη να αντισταθεί.

«Σ' ευχαριστώ, γλυκιά μου. Το σχόλιό σου θα ληφθεί υπόψη», είπε ατάραχη η Πρίμορζ.

«Υποτίθεται ότι είμαστε λέσχη βιβλίου, Πρίμορζ», απάντησε αγανακτισμένη η Μίκα. «Δεν υπάρχει λόγος να συναντιόμαστε στη μέση του πουθενά! Γιατί δεν μπορούμε να συναντηθούμε για έναν αναθεματισμένο καφέ κάπου με κεντρική θέρμανση;»

«Κατά τη γνώμη μου, η ασφάλειά μας είναι πιο σημαντική από την άνεσή μας», είπε η Πρίμορζ και μετά επιτέθηκε κατά μέτωπο. «Αλλά δεδομένου του πλέον ασυνήθιστου τρόπου με τον οποίο περνάς τον χρόνο σου, αγαπητή μου, δεν εκπλήσσομαι καθόλου που δεν συμφωνείς».

Η Μίκα αναστέναξε. Είχε πέσει κατευθείαν στην παγίδα.

Στα τριάντα ένα της χρόνια ήταν μια μάλλον νεαρή μάγισσα σε μια ομάδα που την αποτελούσαν κυρίως μεγαλύτερες σε ηλικία μάγισσες. Παρόλο που δεν ήξερε την ηλικία κάθε μέλους, ήταν σίγουρη ότι εκείνη, η Χίλντα Κιμ και η Σόφι Κλαρκ ήταν οι μόνες που δεν είχαν κλείσει τα σαράντα, άρα ίσως θα έπρεπε να φοβάται την Πρίμροζ πολύ περισσότερο. Αλλά η αλήθεια ήταν ότι γνώριζε την Πρίμροζ πολύ καλύτερα από τις υπόλοιπες μάγισσες και από τότε που θυμόταν η Μίκα, η σχέση τους ήταν ταραχώδης.

Το πρόβλημα ήταν ότι οι μάγισσες ήταν πάντα ορφανές. Σύμφωνα με την Πρίμροζ, γι' αυτό έφταιγε ένα ξόρκι που είχε πάει στραβά σε κάποια παλιότερη εποχή. Η Μίκα ήταν σίγουρη ότι αυτή η ιστορία ήταν αποκύημα της φαντασίας της Πρίμροζ, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποια καλύτερη εξήγηση για το γεγονός ότι κάθε μάγισσα που ερχόταν στον κόσμο ορφάνευε λίγο μετά τη γέννησή της. Δεν είχε σημασία σε ποιο σημείο του κόσμου γεννιόταν και η αιτία θανάτου μπορεί να ήταν οτιδήποτε, από μια ασήμαντη ασθένεια ως ένα καθημερινό ατύχημα, αλλά ήταν αναπόφευκτο. Κάποιες μάγισσες μεγάλωναν με τους παππούδες τους ή άλλους συγγενείς και με τον καιρό ανακάλυπταν το μαγικό τους χάρισμα. Στις περισσότερες περιπτώσεις, αν δεν χρησιμοποιούσαν τις μαγικές τους δυνάμεις με καταστροφική απερισκεψία, ζούσαν αρκετά φυσιολογικές ζωές.

Όμως κάποιες μάγισσες, όπως η Μίκα, ήταν κόρες μαγισσών. Και κάποιες από αυτές τις μάγισσες, όπως η Μίκα, ήταν επίσης εγγονές μαγισσών. Σίγουρα ήταν ασυνήθιστο, αφού οι περισσότερες μάγισσες, έχοντας συναίσθηση της

δαμόκλειας σπάθης πάνω από το κεφάλι τους, επέλεξαν να μην κάνουν παιδιά, παρ' όλα αυτά κάποιες φορές συνέβαινε.

Έτσι, όταν η Μίκα Μουν, η ορφανή κόρη μιας ορφανής κόρης μιας ορφανής κόρης, βρέθηκε υπό την ευθύνη μιας εξαντλημένης κοινωνικής λειτουργού στην Ινδία στις αρχές της δεκαετίας του ενενήντα, η Πρίμορζ τη βρήκε, την έφερε στην Αγγλία και την τοποθέτησε σε ένα απόλυτα καθωσπρέπει σπίτι με απόλυτα καθωσπρέπει και ικανές γκουβερνάντες.

Βέβαια η Μίκα δεν θυμόταν τίποτα από όλα αυτά, αλλά θυμόταν ότι μεγάλωσε με γκουβερνάντες και δασκάλους κάθε φύλου, εθνικότητας και ιδιοσυγκρασίας, που παρέμεναν κοντά της μέχρι να αντιληφθούν κάποιο ίχνος μαγείας (πράγμα που δεν έπαιρνε πολύ καιρό) και να αντικατασταθούν. Η Μίκα θυμόταν ότι είχε άφθονο φαγητό, ένα ζεστό κρεβάτι και όσα βιβλία λαχταρούσε η καρδιά της, αλλά πολύ λίγη συντροφιά και αγάπη.

Και θυμόταν την Πρίμορζ, που την επισκεπτόταν κατά διαστήματα, συνήθως για να προσλάβει κάποιον να τη φροντίζει ή για να της θυμίσει τους κανόνες. Έτσι, τα αισθήματα της Μίκα για την Πρίμορζ ήταν ανάμεικτα. Η Πρίμορζ της είχε προσφέρει ασφάλεια, για την οποία ήταν ευγνώμων, αλλά απεχθανόταν την παρουσία μιας τέτοιας ασυνεπούς και αυταρχικής φιγούρας στη ζωή της. Μόλις ενηλικιώθηκε και οι γκουβερνάντες και οι δασκάλες εξαφανίστηκαν, η Μίκα απέρριψε την πρόταση της Πρίμορζ να μείνει. Έφυγε από το σπίτι και τα τελευταία δεκατρία χρόνια συναντούσε την Πρίμορζ την τρίτη Πέμπτη κάθε τρίτου μήνα.

Και παρόλο που η Μίκα είχε την αίσθηση ότι δεν είχε κάνει τίποτα που να επιδοκιμάζει η Πρίμορζ, πίστευε επίσης

ότι δεν είχε κάνει και τίποτα που να αποδοκιμάζει ιδιαίτερα. Τουλάχιστον όχι μέχρι πέρυσι, όταν η Μίκα άρχισε να ανεβάζει βίντεο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Βίντεο για μάγισσες.

Εξού και η τωρινή τους διαμάχη.

Για μια στιγμή φάνηκε ότι η Πρίμοζ είχε προχωρήσει παρακάτω. «Αντιμετωπίζει κάποια κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε την ομάδα.

«Δυσκολεύομαι να κρατήσω κρυφές τις μαγικές μου δυνάμεις από τη μνηστή μου», είπε η Χίλντα Κιμ. «Νιώθω ότι της κρύβω ένα μεγάλο κομμάτι του εαυτού μου και δεν μου αρέσει καθόλου αυτό».

«Μπορείς να μην παντρευτείς», είπε η Πρίμοζ, που πίστευε ότι είχαν καθήκον να κάνουν θυσίες για το καλό του συνόλου. «Σκέψου το, αγαπητή μου», συνέχισε ενώ η Χίλντα άνοιξε το στόμα της για να πει κάτι, αλλά τελικά το έκλεισε. «Αντιμετωπίζει κάποια κάποιο πραγματικό πρόβλημα; Περιέργους γείτονες που κάνουν πολλές ερωτήσεις; Ανεξέλεγκτες εξάρσεις μαγείας;»

Κούνησαν τα κεφάλια τους και ανασήκωσαν τους ώμους τους. Το διαπεραστικό βλέμμα της Πρίμοζ πήγε από μάγισσα σε μάγισσα, αλλά στάθηκε λίγο περισσότερο στη Μίκα. Έδειξε να απογοητεύεται όταν δεν μίλησε καμιά τους, σαν να ευχόταν να είχε την ευκαιρία να μαλώσει κάποια για την απερισκεψία της.

«Τότε», συνέχισε η Πρίμοζ ενώ εμφανιζόταν ξαφνικά στα χέρια της ένα τεράστιο βιβλίο με ξόρκια, «θέλει κάποια να μοιραστεί κάποιο καινούριο ξόρκι;»

Υπήρχαν αρκετά: ένα ξόρκι για καλύτερο ύπνο, ένα

μαγικό φίλτρο που έκανε προσωρινά το τρίχωμα της γάτας ροζ (μόνο το γατίσιο τρίχωμα και μόνο ροζ), ένα ξόρκι για την εύρεση χαμένου αντικειμένου κι ένα ξόρκι που εξαφάνιζε αμέσως τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια. (Μόλις το άκουσε αυτό η Πρίμροζ, που μάζεψε ξόρκια όπως ένας δράκος μαζεύει χρυσάφι, φάνηκε να ενοχλείται πολύ που δεν το είχε σκεφτεί πρώτη).

Όταν τέλειωσε το κομμάτι της συνάντησης που ήταν αφιερωμένο στα ξόρκια, η Πρίμροζ ξερόβηξε. «Και τέλος, έχει κάποια κάποιο νέο που θα ήθελε να μοιραστεί μαζί μας;»

«Μπορείς να πεις ότι ήρθε η ώρα του κουτσομπολιού, Πρίμροζ», είπε πρόσχαρη η Μίκα. «Όλες ξέρουμε ότι αυτό ακολουθεί μετά τα ξόρκια».

«Οι μάγισσες δεν κουτσομπολεύουν», είπε ρουθουνίζοντας η Πρίμροζ.

Ωστόσο αυτό ήταν προφανώς ψέμα, αφού άρχισαν αμέσως να κουτσομπολεύουν.

«Την περασμένη εβδομάδα ο πρώην άντρας μου μου είπε ότι θέλει να τα ξαναβρούμε», είπε η Μπελίντα Νκάλα, που είχε κλείσει τα σαράντα και δεν είχε χρόνο για τις ανοησίες κανενός. «Όταν τον απέρριψα, μου είπε ότι χωρίς εκείνον δεν είμαι τίποτα και μετά έφυγε», πρόσθεσε ήρεμα, «αλλά έχω ένα προαίσθημα ότι θα υποφέρει από μια ανεξήγητη φαγούρα στον καβάλο για μερικές εβδομάδες».

Αρκετές μάγισσες έβαλαν τα γέλια, αλλά η Πρίμροζ έσφιξε τα χείλη της. «Μίκα, κάνεις κι εσύ τέτοια φτηνά κόλπα τώρα τελευταία;»

«Για όνομα του Θεού, Πρίμροζ! Τι σχέση έχει αυτό με εμένα;»

«Δεν είναι παράλογη η ερώτησή μου, γλυκιά μου, δεδομένου ότι σου αρέσει να παίρνεις ρίσκα».

«Για χιλιοστή φορά», απάντησε πολύ εκνευρισμένη η Μίκα, «στα βίντεο που ανεβάζω στο διαδίκτυο υποκρίνομαι ότι είμαι μάγισσα. Είναι απλά ένα σόου». Η Πρίμορζ σήκωσε τα φρύδια της. Η Μίκα απάντησε σηκώνοντας τα δικά της. «Εκατοντάδες άνθρωποι το κάνουν αυτό. Η λατρεία της μαγείας είναι πολύ δημοφιλής».

«Η λατρεία της μαγείας», είπε η Χίλντα, γνέφοντας με νόημα. «Δεν είναι τόσο δημοφιλής όσο η τάση εξιδανίκευσης της αγροτικής ζωής ή η λατρεία των νεράιδων, αλλά υπάρχει».

Όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω της.

«Δεν ήξερα ότι υπάρχουν πραγματικά νεράιδες!» αναφώνησε η Άγκαθα Τζόουνς, που είχε σχεδόν την ίδια ηλικία με την Πρίμορζ και πίστευε ότι για να αντιληφθούν τη σημασία των σχολίων της οι νεαρές μάγισσες έπρεπε να φωνάζει. «Τι άλλο θα δούμε!»

«Βλέπεις, Πρίμορζ;» είπε η Μίκα, αγνοώντας την παρέμβαση. «Οι άνθρωποι αυτοαποκαλούνται μάγισσες όλη την ώρα. Δεν βάζω σε κίνδυνο ούτε τον εαυτό μου, ούτε εσένα, ούτε κάποια άλλη. Κανείς από όσους παρακολουθούν τα βίντεό μου δεν πιστεύει ότι είμαι αληθινή μάγισσα».

Ήταν μια ατυχής συγκυρία για τη Μίκα το ότι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, οχτακόσια χιλιόμετρα μακριά, σε ένα μεγάλο σπίτι σε μια ήσυχη, ανεμοδαρμένη γωνιά του Νόρφολκ, ένας κοκαλιάρης, ηλικιωμένος άντρας με ένα υπέροχο φουλάρι στα χρώματα του ουράνιου τόξου και τεράστιες, χνουδωτές παντόφλες έλεγε το ακριβώς αντίθετο.

«Με τίποτα!» αναφώνησε ο Τζέιμι, ο βλοσυρός βιβλιοθηκάριος, που δεν ήταν ο ηλικιωμένος άντρας με το φουλάρι και τις παντόφλες. Αυτός ήταν ο Ίαν. Και το τρίτο πρόσωπο στη βιβλιοθήκη ήταν η Λούσι, η οικονόμος, μια ευτραφής, στρογγυλοπρόσωπη γυναίκα γύρω στα πενήντα, που αναστέναζε σαν να γνώριζε πώς ακριβώς θα εξελισσόταν αυτή η διαφωνία. (Πράγματι ήξερε και είχε δίκιο).

Ο Ίαν ίσιωσε την άκρη από το φουλάρι του και απάντησε με τη βαθιά φωνή του, που είχε γοητεύσει το κοινό σε πολλά μικρά θέατρα στα περισσότερα από ογδόντα χρόνια του. «Μη γίνεσαι δύσκολος, αγαπητέ μου. Δεν σου ταιριάζει».

Ο Τζέιμι δεν ταραχτηκε από το σχόλιο. «Δεν μπορεί να σκέφτεσαι σοβαρά να φέρεις στο σπίτι», είπε κοπανώντας το δάχτυλό του στο δροσερό, λαμπερό πρόσωπο στην οθόνη του τηλεφώνου του Ίαν, «αυτήν».

«Και γιατί όχι;» ρώτησε ο Ίαν.

«Κατ' αρχάς, αποκλείεται να είναι αληθινή μάγισσα», απάντησε εκνευρισμένος ο Τζέιμι. Δεν ήταν ασυνήθιστο. Τα περισσότερα από όσα έλεγε ο Τζέιμι τα έλεγε εκνευρισμένος. «Ποια μάγισσα θα επιδείκνυε τις ικανότητές της σε μια πλατφόρμα με εκατομμύρια θεατές;»

Η Μίκα θα χαιρόταν πολύ αν ήταν εκεί και το άκουγε αυτό, αλλά απ' ό,τι φαινόταν η μπλόφα της δεν είχε ξεγελάσει τον Ίαν.

«Είναι αληθινή μάγισσα», επέμεινε.

«Πώς το ξέρεις;»

«Διαθέτω εξαιρετική παρατηρητικότητα. Απλώς παρακολούθησε ένα μέρος του βίντεο». Ο Ίαν κράδαινε το κινητό

του σαν να κουνούσε γλειφιτζούρι μπροστά σε νήπιο. «Για ένα λεπτό. Μόνο αυτό σου ζητάω».

Η έκφραση του Τζέιμι δεν άλλαξε, αλλά σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και έγειρε πίσω στο γραφείο του, για να κοιτάξει πάνω από τον ώμο του Ίαν. Περιχαρής, ο Ίαν άγγιξε την οθόνη και το βίντεο άρχισε να παίζει.

Η γυναίκα στην οθόνη έδειχνε να πλησιάζει στα τριάντα και ήταν όμορφη, όπως όλοι οι άνθρωποι που διαθέτουν αστραφτερό βλέμμα και λαμπερό χαμόγελο. Ο Τζέιμι μισόκλεισε τα μάτια του, προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν αυτό που είχε τραβήξει την προσοχή του Ίαν. Τίποτα πάνω της δεν ήταν ασυνήθιστο. Τα μακριά μαλλιά της είχαν ένα πολύ σκούρο καστανό χρώμα και έπεφταν χαλαρά πάνω στους γυμνούς της ώμους. Τα μεγάλα, αθώα, καστανά μάτια της, που πλαισιώνονταν από πυκνές, μαύρες βλεφαρίδες, ανοιγόκλειναν πρόσχαρα και τους κοιτούσαν από ένα λαμπερό πρόσωπο, που ήταν πασπαλισμένο με μια περλέ πούδρα, που σκοπό είχε να της χαρίσει μια υπερφυσική λάμψη. Ήταν προφανές ότι δεν ήταν λευκή, αλλά ήταν δύσκολο να προσδιορίσει την εθνικότητά της. Η επιδερμίδα της είχε μια ροδακινί, σταράτη, χρυσαφένια απόχρωση, που όμως μπορεί να οφειλόταν στο γκλίτερ. Το όνομα στην πάνω γωνία της οθόνης @MikaMoon δεν έδινε περισσότερα στοιχεία.

«Το μυστικό», έλεγε με ένα πονηρό χαμόγελο, «είναι να αρπάζεις το φεγγαρόφωτο ακριβώς δύο λεπτά μετά τα μεσάνυχτα». Η προφορά της ήταν αγγλική, αλλά δεν παρέπεμπε σε κάποια συγκεκριμένη περιοχή της χώρας. Σήκωσε ένα μπολ με υγρό ασήμι. «Πάρε μια μικροσκοπική κουταλιά φεγγαρόφωτο», συνέχισε, ανακατεύοντας την ασημί ουσία

με ένα γυάλινο κουτάλι, που ηχούσε ευχάριστα όταν ακουμπούσε στα τοιχώματα του δοχείου, «και ρίξε τη στη χύτρα».

Καθώς έριχνε μια κουταλιά από το υποτιθέμενο φεγγαρόφωτο σε μια χύτρα, μικροσκοπικές σπίθες αναδύθηκαν και χόρεψαν στον αέρα σαν πυγολαμπίδες πριν εξαφανιστούν.

«Ορίστε!» είπε θριαμβευτικά. «Το τέλειο μαγικό φίλτρο για μια πληγωμένη καρδιά».

Ο Ίαν σταμάτησε το βίντεο. Ο Τζέιμι τον κοίταξε μπερδεμένος. «Περίμενες να εντυπωσιαστώ από τα ειδικά εφέ που πρόσθεσε στη χύτρα; Και τι είναι αυτές οι ανοησίες για τις πληγωμένες καρδιές;»

Ο Ίαν κάγχασε. «Στη χύτρα; Όχι, δεν με ενδιαφέρει η χύτρα. Εκείνη με ενδιαφέρει. Δεν το βλέπεις; Έχει μια μαγική αύρα που κυριολεκτικά λάμπει».

Σε αυτό το σημείο η Λούσι άνοιξε για πρώτη φορά το στόμα της. «Χρησιμοποιείς τη θεατρική σου φωνή, αγαπητέ μου», είπε ήρεμα, χτυπώντας το χέρι του Ίαν. «Ποτέ δεν έχει επίδραση στον Τζέιμι», πρόσθεσε, γυρνώντας προς το μέρος του. «Αλλά νομίζω ότι πρέπει να ακούσουμε τον Ίαν. Ξέρεις ότι έχει ταλέντο σε αυτά τα πράγματα. Αν λέει ότι είναι μάγισσα, τότε πιθανότατα είναι».

«Βλέπεις;» είπε αυτάρεσκα ο Ίαν. «Θα ήταν τέλεια!»

«Ίαν!» αναφώνησε αγανακτισμένος ο Τζέιμι. «Ακόμα κι αν είναι μάγισσα, το πρόσωπό της είναι σε όλο το αναθεματισμένο διαδίκτυο! Ο κίνδυνος...»

Αλληθωρίζοντας τόσο δραματικά, που τα μάτια του σχεδόν εξαφανίστηκαν μέσα στο κεφάλι του, ο Ίαν είπε: «Έχει δεκατέσσερις χιλιάδες ακόλουθους. Εγώ είμαι πιο διάσημος από εκείνη, αλλά δεν σε πειράζει που βρίσκομαι εδώ.

Βέβαια», πρόσθεσε γρήγορα, ώστε να μην προλάβει ο Τζέιμι να υποστηρίξει το αντίθετο, «αν έρθει να μείνει, θα της ξεκαθαρίσουμε ότι η Έπαυλη Πουθενά και τα κορίτσια δεν θα εμφανιστούν σε καμία περίπτωση στα βίντεό της».

«Και τι σε κάνει να πιστεύεις ότι αυτή η νεράιδα θα θέλει να εμπλακεί;»

«Δεν θα το μάθουμε αν δεν ρωτήσουμε».

Η Λούσι σηκώθηκε όρθια, φανερά αγανακτισμένη. «Ο μόνος τρόπος να λυθεί αυτό το θέμα είναι η ψηφοφορία», είπε.

Ο Ίαν ανασήκωσε τους ώμους του. «Σε αυτή την περίπτωση, θα χρειαστούμε τον σύζυγό μου, έτσι δεν είναι;»

«Ο Κεν θα πρέπει να έχει βάλει τα κορίτσια για ύπνο», είπε η Λούσι. «Θα πάω να τον φέρω».

«Σε περίπτωση ισοπαλίας αποφασίζω εγώ», τους υπενθύμισε ο Τζέιμι.

«Πράγμα που είναι χρήσιμο μόνο στην ισοπαλία, αγαπητέ μου», είπε ο Ίαν.

Η Λούσι έφυγε και η πόρτα της βιβλιοθήκης έκλεισε πίσω της με θόρυβο. Σφίγγοντας τα δόντια του, ο Τζέιμι όρμησε στα παλιά, ξύλινα ράφια και άρχισε να τοποθετεί τα βιβλία πίσω στη θέση τους. Η βιβλιοθήκη στην Έπαυλη Πουθενά είχε χτιστεί ως επέκταση του κυρίως σπιτιού περίπου πενήντα χρόνια πριν και ήταν ένα όμορφο κτίσμα γεμάτο βιβλία, χειρόγραφα και υδρόγειες σφαίρες, με μεγάλα παράθυρα και μια στριφογυριστή σκάλα, που οδηγούσε στον δεύτερο όροφο. Από τη μία πλευρά τα παράθυρα έβλεπαν στη θάλασσα κάτω από τους αμμόλοφους και από την άλλη στον μπροστινό κήπο με τα δέντρα, την κούνια και τη λεβάντα.

Ήταν αναμφισβήτητα το πιο αγαπημένο μέρος του Τζέιμι σε όλο τον κόσμο, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορούσε να το απολαύσει. Ήταν απασχολημένος να φαντάζεται την αποκάλυψη όλων των μυστικών τους και τη διάλυση της ζωής τους.

Όταν επέστρεψε στο μπροστινό μέρος της βιβλιοθήκης, βρήκε τον Ίαν εκεί ακριβώς που τον είχε αφήσει, να παρακολουθεί ξανά το βίντεο.

«Μακάρι να μπορούσες να δεις αυτό που βλέπω εγώ», είπε λίγο μελαγχολικά ο Ίαν. «Έχει τόση μαγεία που είναι σαν να φλέγεται. Όπως τα κορίτσια».

Ο Τζέιμι αγαπούσε πολύ τον Ίαν, αλλά, μα τον Θεό, ήταν λες και αυτός ο άντρας είχε ξεπηδήσει από κάποια ποιητική συλλογή και κανείς δεν είχε τη σωφροσύνη να τον στείλει πίσω.

«Δεδομένου ότι τα κορίτσια δεν μου φαίνονται να φλέγονται, Ίαν», απάντησε κάπως δηκτικά, «αυτό δεν με βοηθάει ιδιαίτερα. Και όπως είπα, δεν έχει σημασία αν είναι μάγισσα. Είναι πολύ επικίνδυνο να μπλέξουμε σε αυτό ένα νέο πρόσωπο».

Ο Ίαν ακούμπησε το χέρι του πάνω στο χέρι του Τζέιμι και το έσφιξε. «Δεν έχουμε κάποια άλλη ιδέα, Τζέιμι. Ο χρόνος τελειώνει».

«Ο Έντουαρντ θα...»

«Δεν είναι μόνο ο Έντουαρντ», τον διέκοψε ο Ίαν. «Αναμφίβολα αυτή τη στιγμή είναι το μεγαλύτερό μας πρόβλημα, αλλά σκέφτομαι και τι θα συμβεί αργότερα. Έχει να κάνει και με την υπόλοιπη ζωή των κοριτσιών. Και όλο αυτό οφείλεται στη Λίλιαν. Αυτή τη ζωή θέλουμε γι' αυτά τα όμορφα,

υπέροχα παιδιά; Δεν μπορούν να πάνε σχολείο. Δεν φεύγουν σχεδόν ποτέ από την Έπαυλη Πουθενά. Το μόνο που έχουν είναι το ένα το άλλο».

«Κι εμάς».

«Κι εμάς». Για μια στιγμή η μόνιμη λάμψη στα μάτια του Ίαν έσβησε. Έδειξε μια φωτογραφία πάνω σε μια στοίβα βιβλία στο γραφείο του Τζέιμι. «Κοίταξέ μας. Παρά τις καλές μας προθέσεις, δεν μπορούμε να προσφέρουμε στα κορίτσια ό,τι χρειάζονται. Είμαι ογδόντα δύο χρονών. Ξέρω πώς είναι να κρύβεις αυτό που είσαι. Ξέρω πώς είναι να ζεις στο περιθώριο της κοινωνίας. Αυτά τα κορίτσια μπορεί να χρειαστεί να κρατήσουν για πάντα κρυφό ένα κομμάτι τους, αλλά ακόμα κι έτσι θέλω να είναι σε θέση να βγουν εκεί έξω και να ζήσουν. Χρειάζονται κάποια που να ξέρει πώς είναι αυτό, πώς είναι να είσαι και να νιώθεις όπως εκείνες και που να μπορεί να τους δείξει πώς μπορούν να χαράξουν με τόλμη ένα μονοπάτι για το υπόλοιπο της ζωής τους».

«Το ξέρω», είπε κακόκεφα ο Τζέιμι. «Το ξέρω, Ίαν. Αλλά μπορεί να περιμένει μέχρι να περάσει η επίσκεψη του Έντουαρντ. Είναι τεράστιο ρίσκο να ζητήσουμε από αυτή την υποτιθέμενη μάγισσα να μας βοηθήσει. Και δεν είμαι βέβαιος ότι θα πετύχει».

«Αν δεν έχεις κάποια καλύτερη ιδέα, δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτή την ευκαιρία να πάει χαμένη».

Μέχρι να επιστρέψει η Λούσι στη βιβλιοθήκη μαζί με τον Κεν, η ψηφοφορία δεν ήταν πλέον απαραίτητη. Το μόνο που έμενε να αποφασιστεί ήταν πώς θα έπειθαν τη Μίκα Μουν να έρθει στην Έπαυλη Πουθενά. (Ο Ίαν ήθελε να της στείλει

ένα μήνυμα που θα άρχιζε με τις λέξεις ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΑΓΙΣΣΑ. Θεωρούσε ότι αυτό θα έδινε τον σωστό τόνο. Οι υπόλοιποι διαφώνησαν).

Πίσω στη Σκοτία, η Μίκα εξακολουθούσε να τρέμει στη βρεγμένη προβλήτα, αγνοώντας εντελώς το τσουνάμι που κατευθυνόταν προς το μέρος της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΑΓΙΣΣΑ.

Δύο εβδομάδες αργότερα, αυτές οι λέξεις έκαναν τη Μίκα να χτυπάει νευρικά τα δάχτυλά της στο τιμόνι της Σκούπας, του αξιόπιστου κίτρινου αυτοκινήτου της. Είχε μόλις περάσει την πινακίδα που την καλωσόριζε στο Νόρφολκ, μια περιοχή που είχε να επισκεφτεί από τότε που είχε φοιτήσει για δύο χρόνια στο Πανεπιστήμιο Ανατολικής Αγγλίας. Το σύστημα δορυφορικής πλοήγησης στην κάτω γωνία του παρμπρίζ τής έλεγε ότι είχε μπροστά της άλλη μια ώρα.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΑΓΙΣΣΑ. Ζητείται εσωτερική δασκάλα για τρεις νεαρές μάγισσες. Πρέπει να διαθέτει ασάλινα νεύρα. Δεν είναι απαραίτητη προηγούμενη διδακτική εμπειρία. Απαιτείται η ιδιότητα της μάγισσας.

Στην πραγματικότητα, δεκατέσσερις χιλιάδες ακόλουθοι δεν ήταν τόσο πολλοί, αλλά ήταν αρκετοί για να διασφαλίσουν ότι τα προφίλ της Μίκα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δέχονταν καθημερινά ένα μείγμα από παράξενα, αδιάκριτα, ακόμα και προσβλητικά μηνύματα. Πλέον μπορούσε με μια μόνο ματιά στα εισερχόμενά της να καταλάβει ποια άξιζε να διαβάσει και ποια όχι.

Ένα μήνυμα που ξεκινούσε με τις λέξεις **ΖΗΤΕΙΤΑΙ**

ΜΑΓΙΣΣΑ, γραμμένες με κεφαλαία γράμματα, σαν να ανακοίνωνε τη γέννηση ενός νέου μέλους της βασιλικής οικογένειας, κανονικά θα πήγαινε κατευθείαν στον κάδο απορριμμάτων. Καθώς άνοιγε το μήνυμα από απλή περιέργεια, η Μίκα σκεφτόταν ότι πιθανότατα θα ήταν μια πρόσκληση για βιτσιόζικο σεξ με τον αποστολέα.

Φαντάσου την έκπληξή της όταν ανακάλυψε ότι επρόκειτο για κάτι ακόμα πιο περίεργο.

Έπιασε τον εαυτό της να διασκεδάζει με το μήνυμα και παρόλο που ήξερε ότι δεν ήταν καλή ιδέα, απάντησε.

Παίρνεις άριστα για τη δημιουργικότητα, φοβάμαι όμως ότι τα νεύρα μου δεν είναι φτιαγμένα από ατσάλι αλλά από ζάχαρη.

Η απάντηση ήρθε σχεδόν αμέσως. Απ' ό,τι φαίνεται, είμαστε τόσο απελπισμένοι, που θα δεχτούμε τα νεύρα σου σε όποια κατάσταση κι αν είναι.

Και μετά, πριν προλάβει να γελάσει ειρωνικά ή να κλείσει την εφαρμογή ή να κάνει οτιδήποτε άλλο θα έμπαινε κανονικά στον πειρασμό να κάνει, ήρθε άλλο ένα μήνυμα, που το αποτελούσε μία μόνο λέξη.

Παρακαλώ.

Κι έτσι, αφού έκανε πολλές ερωτήσεις και πήρε ελάχιστες πραγματικές απαντήσεις, η Μίκα έφυγε από το διαμέρισμά της στο Μπράιτον και βρέθηκε να οδηγεί προς ένα μέρος που είχε το δυσοίωνο όνομα Έπαυλη Πουθενά.

Μόνο και μόνο επειδή κάποιος στο διαδίκτυο είχε καλούς τρόπους.

Αυτό σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η τελευταία της δουλειά είχε λήξει τον Σεπτέμβρη, το ενοικιαστήριο για το διαμέρισμά της πλησίαζε στη λήξη του κι όσο απίθανο κι αν

ήταν να πρόκειται για μια αληθινή, αξιόπιστη και τίμια πρόταση, χρειαζόταν ένα μέρος να μείνει και έναν μισθό.

Και ίσως επειδή η μαγεία, αυτό το τραγούδι που δεν την εγκατέλειπε ποτέ, την είχε παρακινήσει λίγο.

«Σε τετρακόσια μέτρα στρίψτε αριστερά», είπε το σύστημα πλοήγησης.

Πλέον είχε αφήσει πίσω της τους μεγάλους, γεμάτους κίνηση δρόμους και οδηγούσε σε έναν επαρχιακό δρόμο, που διέσχιζε κωμοπόλεις και χωριά με παμπ, σχολεία και παλιά αγροτόσπιτα με γραφικά και απόλυτα αγγλικά ονόματα όπως Κάτφιλντ ή Χίκλινγκ. Σύντομα ακόμα κι αυτά λιγότεψαν και έδωσαν τη θέση τους στα ρυάκια και στις λίμνες του Νόρφολκ, στα απέραντα λιβάδια, όπου έβοσκαν πρόβατα, αγελάδες και άλογα, και πέρα στον ορίζοντα στους αμμόλοφους κατά μήκος της ακτής. Ήταν ένας σχεδόν τέλειος, ειδυλλιακός κόσμος, ζωγραφισμένος με τις χρυσαφιές πινελιές του ήλιου του Νοέμβρη.

Καθώς η Σκούπα πλησίαζε όλο και περισσότερο στην κουκκίδα του χάρτη που αντιστοιχούσε στη μυστηριώδη Έπαυλη Πουθενά, τα βοσκοτόπια διαδέχτηκαν δάση με ψηλά, σχεδόν γυμνά δέντρα και ένα χαλί από κίτρινα φύλλα στην άκρη του στενού δρόμου.

«Φτάσατε στον προορισμό σας».

Η Μίκα έκοψε ταχύτητα συνοφρυωμένη. Το μόνο που έβλεπε ήταν δέντρα, φύλλα και τον δρόμο. Μήπως την είχαν κοροϊδέψει; Μήπως τελικά την έβρισκαν δολοφονημένη μέσα στο δάσος, όπως τις αφελείς πρωταγωνίστριες στις ταινίες τρόμου; Ρουθούνισε με αποδοκιμασία.

Ξανακοίταξε τα μηνύματα του μυστηριώδους αποστολέα.

Μπορεί να δυσκολευτείς να βρεις το σπίτι. Κοίτα πολύ προσεκτικά.

Εντάξει λοιπόν.

Αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχαν αυτοκίνητα πίσω της, έκανε αργά όπισθεν, κοιτάζοντας έξω από κάθε παράθυρο για να βεβαιωθεί ότι δεν της είχε διαφύγει κάτι.

Ορίστε. Πράγματι της είχε διαφύγει: μια απλή σιδερένια πύλη, που την πλαισίωναν θάμνοι και σχεδόν την έκρυβαν τα δέντρα. Μέσα από τα κάγκελα της πύλης είδε ένα στενό, χαλικόστρωτο δρομάκι, που περνούσε μπροστά από έναν αχυρώνα και ένα αγροτόσπιτο. Οδηγούσε σε ένα μεγάλο σπίτι με αετώματα, που ορθωνόταν στον απέραντο γαλάζιο ουρανό.

Η Μίκα έστριψε δεξιά και συνέχισε να οδηγεί πολύ αργά, ξέροντας ότι στο σπίτι υπήρχαν τρία παιδιά, που θα μπορούσαν να πεταχτούν ξαφνικά μπροστά της. Αλλά καθώς περνούσε την πύλη, ένωσε στον αέρα γύρω της έναν γνώριμο ηλεκτρισμό.

Μαγεία.

Δεν ήταν δυνατόν. Ή μήπως ήταν;

Ανήσυχη, η Μίκα αναρωτήθηκε αν ήταν πολύ αργά να κάνει στροφή και να το σκάσει. Κοίταξε καχύποπτα το σπίτι στο τέλος του μονοπατιού, αλλά, πριν προλάβει να αποφασίσει, έφτασε μπροστά στον αχυρώνα και στο αγροτόσπιτο, από το παράθυρο του οποίου κάποιος τη χαιρετούσε ζωηρά.

Σταμάτησε τη Σκούπα όσο πιο κοντά στην αριστερή άκρη του δρόμου μπορούσε χωρίς να χτυπήσει τον χαμηλό, πέτρινο τοίχο που περιέβαλλε το αγροτόσπιτο. Έσβησε τη μηχανή και κατέβηκε από το αυτοκίνητο νιώθοντας

νευρική. Το αγροτόσπιτο ήταν πανέμορφο. Ένα μικροσκοπικό, τέλειο σπιτάκι που έμοιαζε να έχει βγει από παραμύθι, με μια κατακόκκινη πόρτα, μια αληθινή αχυροσκεπή και ένα μικρό αλλά εξαιρετικά φροντισμένο κήπο, που τον διέσχιζε ένα πλακόστρωτο μονοπάτι. Στη μια του γωνιά υπήρχε ένας μικρός λαχανόκηπος με μερικές ώριμες κολοκύθες έτοιμες για συγκομιδή και μπροστά τους γονατιστός ένας ηλικιωμένος άντρας.

Μόλις η Μίκα μπήκε στο μονοπάτι, ο άντρας σηκώθηκε, μισοκλείνοντας τα μάτια του κόντρα στον ήλιο. Ήταν φαλακρός, Ιάπωνας, λίγο μετά τα εβδομήντα. Φορούσε τζιν, μια ριγέ μπλούζα και μια ποδιά κηπουρικής. Οι φαρδιοί του ώμοι ήταν λίγο κυρτοί από την ηλικία και είχε ένα ζεστό χαμόγελο, που, όταν το έβλεπες, ήταν αδύνατον να μην του το ανταποδώσεις.

«Πρέπει να είσαι η Μίκα», είπε καθώς έβγαζε την ποδιά του και σκούπιζε το δεξί του χέρι για να τη χαιρετήσει. «Καλώς ήρθες».

«Ευχαριστώ», είπε η Μίκα σφίγγοντάς το. Ήταν ροζιασμένο, το χέρι ενός άντρα που έκανε πολλή κηπουρική. «Είσαι ο Ίαν;»

Ο άντρας γέλασε. Πριν προλάβει να απαντήσει, η μπροστινή πόρτα άνοιξε με φόρα και όρμησε έξω ένας ανεμοστρόβιλος με χνουδωτές παντόφλες.

«Αυτός είναι ο Ίαν», είπε ο άντρας, χτυπώντας τη στον ώμο σε ένδειξη συμπαράστασης. «Καλή τύχη».

Ο ανεμοστρόβιλος ήταν ένας ηλικιωμένος λευκός άντρας, με μια τόσο πληθωρική ενέργεια, που η Μίκα ένιωθε να εξαντλείται και μόνο που τον κοίταζε. Ήταν ψηλός

και πολύ αδύνατος, είχε πυκνά άσπρα μαλλιά και λαμπερά γαλάζια μάτια. Γύρω από τον μακρύ λαιμό του ήταν τυλιγμένο ένα ριγέ φουλάρι στα χρώματα του ουράνιου τόξου. Ανάμεσα στο φουλάρι και στις χνουδωτές παντόφλες μεσολαβούσαν μάλλον απρόσμενα ένα πολύ συνηθισμένο μαύρο παντελόνι και μια μαύρη μπλούζα.

«Ίαν Κούμπο-Χόθορν, στη διάθεσή σου», είπε ο ανεμοστρόβιλος με ένα λαμπερό χαμόγελο καθώς αγκάλιαζε τη Μίκα με τόση δύναμη, που παραλίγο να της συνθλίψει τα κόκαλα. Η φωνή του ήταν βαθιά και μελωδική και είχε μια καθαρότητα που παρέπεμπε σε σαιξπηρικούς ηθοποιούς και παρουσιαστές του BBC. «Ίσως να με έχεις ακουστά».

«Ίαν», είπε ο άλλος άντρας.

«Έχεις δίκιο, αγαπητέ μου», είπε αμέσως ο Ίαν και οι λέξεις βγήκαν από τα χείλη του με την ταχύτητα του φωτός. «Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Βλέπω ότι γνώρισες τον Κεν», είπε στη Μίκα, δείχνοντας με τον αντίχειρα τον άλλο άντρα. «Είμαι ο σύζυγός του. Ή είναι ο σύζυγός μου. Δεν είμαι σίγουρος ποιο είναι το σωστό».

«Και τα δύο, νομίζω», είπε η Μίκα.

«Ο Ίαν κι εγώ μένουμε στο αγροτόσπιτο», είπε ο Κεν και η ήρεμη, απαλή φωνή του ερχόταν σε σχεδόν γελοία αντίθεση με εκείνη του Ίαν.

«Μας προσφέρει λίγη ιδιωτικότητα», είπε ο Ίαν, κλείνοντας το μάτι. «Γιατί, πίστεψέ με, δεν έχουμε καθόλου από αυτή στο μεγάλο σπίτι. Εσύ όμως», πρόσθεσε βιαστικά, σαν να θυμήθηκε ξαφνικά ότι έπρεπε να κάνει το σπίτι να φαίνεται ελκυστικό, «θα έχεις όση ησυχία θέλεις, αν αποφασίσεις να μέινεις».

Η Μίκα κοίταξε πρώτα τον έναν και μετά τον άλλον, παλεύοντας να πνίξει ένα χαμόγελο, και είπε πολύ αποφασιστικά: «Φοβάμαι ότι θα χρειαστώ κάποιες απαντήσεις πριν αποφασίσω οτιδήποτε. Τα μείλ που μου έστειλες ήταν εξαιρετικά μυστηριώδη. Σκοπίμως, υποθέτω».

«Κάποια πράγματα είναι καλύτερα να μην υπάρχουν γραμμένα», είπε ο Ίαν χωρίς ίχνος μεταμέλειας. Οι άκρες των ματιών του ζάρωσαν. «Αλλά είμαστε ιδιαίτερα ευγνώμονες που έκανες όλο αυτόν τον δρόμο για να το συζητήσουμε, αγαπητή μου. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο σε χρειαζόμαστε».

«Χρειάζεστε μια εσωτερική δασκάλα;»

«Ναι», απάντησε ο Κεν, πριν προλάβει να μιλήσει ο Ίαν, υποθέτοντας ενδεχομένως ότι ήταν πιο πιθανό να πιστέψει εκείνον η Μίκα. «Έλα μαζί μας στο μεγάλο σπίτι και θα ανακαλύψεις τον λόγο». Ακούμπησε την ποδιά του στον πέτρινο τοίχο και προχώρησε στο δρομάκι.

«Μπορώ να αφήσω το αυτοκίνητο εδώ όσο θα είμαι στο σπίτι;»

«Βεβαίως», είπε ο Ίαν. «Συνήθως αφήνουμε τα αυτοκίνητα στον αχυρώνα, πράγμα που μπορείς να κάνεις κι εσύ αν μείνεις εδώ, αλλά για την ώρα αυτή η θέση είναι μια χαρά».

Η Μίκα γύρισε και έριξε άλλη μια ματιά προς την πύλη, στο σημείο που είχε νιώσει εκείνον τον παράξενο μαγικό ηλεκτρισμό. Άραγε αυτή η χρυσόσκονη στον αέρα ήταν αληθινή ή την είχε φανταστεί;

«Μίκα;»

Έστρεψε αλλού το βλέμμα της, κλείδωσε τη Σκούπα και ακολούθησε τους δύο άντρες στον δρόμο, που ήταν στρωμένος με λεία βότσαλα.

Ο Ίαν έδειξε με τον αντίχειρα πίσω από τον ώμο του.
«Κάτι στην πύλη σου τράβηξε την προσοχή;»

«Όχι», είπε αμέσως η Μίκα.

«Χμμ», έκανε ικανοποιημένος ο Ίαν.

Όταν έφτασε δίπλα τους, ο Κεν γύρισε προς το μέρος της. «Ξέρεις τίποτα για τη Λίλιαν Νόγουεαρ;» ρώτησε.

Η Μίκα κούνησε το κεφάλι της. «Θα έπρεπε;»

«Όχι, μάλλον όχι. Η Λίλιαν είναι αρχαιολόγος και ιδιοκτήτρια της Έπαυλης Πουθενά».

«Ω, θα τη γνωρίσω;»

«Όχι, δεν είναι εδώ», της είπε ο Ίαν. «Συνήθως δεν είναι. Έρχεται σπίτι για μερικές εβδομάδες και ξαναφεύγει για λίγους μήνες, ξαναέρχεται για μερικές εβδομάδες και ούτω καθεξής. Αυτή τη φορά βρίσκεται σε μία εκσκαφή στη Νότια Αμερική. Γι' αυτό φροντίζουμε εμείς τα παιδιά και το σπίτι».

«Εσύ και ο Κεν;» ρώτησε συνοφρυωμένη η Μίκα, αδυνατώντας να πιστέψει ότι εκείνοι ζούσαν στο αγροτόσπιτο και τα τρία παιδιά ζούσαν μόνα τους στο σπίτι.

«Εμείς, η Λούσι και ο Τζέιμι», είπε ο Κεν. «Η Λούσι είναι οικονόμος και φίλη της Λίλιαν εδώ και σχεδόν τριάντα χρόνια. Ο Τζέιμι δούλεψε στη βιβλιοθήκη όταν πρωτοήρθαν τα παιδιά» –ο Κεν έδειξε τη μεγάλη επέκταση στη δεξιά πλευρά του σπιτιού– «αλλά πλέον είναι ο μοναδικός γονιός που έχουν. Όσο για εμένα και τον Ίαν, είμαι ο φροντιστής της έπαυλης τα τελευταία είκοσι χρόνια. Η Λίλιαν και ο Ίαν γνωρίστηκαν σε μια φιλανθρωπική εκδήλωση, όταν δούλεψε ακόμα ως ηθοποιός. Η Λίλιαν με προσέλαβε και μας πούλησε το αγροτόσπιτο σχεδόν τσάμπα».

«Και όλα αυτά είναι σχετικά με την ιστορία που θα σου αφηγηθούμε», τη διαβεβαίωσε ο Ίαν.

Μια απούσα αρχαιολόγος, μια οικονόμος, ένας βιβλιοθηκάριος, ένας κηπουρός, ένας συνταξιούχος ηθοποιός και τρεις υποτιθέμενες μάγισσες. Ήταν μια από τις πιο παράξενες ιστορίες που είχε ακούσει ποτέ η Μίκα.

«Ποια ακριβώς είναι τα παιδιά;» ρώτησε η Μίκα. «Τι σχέση έχουν μαζί σας;»

«Νομικά είναι οι υιοθετημένες προστατευόμενες της Λίλιαν», είπε ο Ίαν. Έκανε μια παύση και το στόμα του συσπάστηκε θλιμμένα καθώς πρόσθετε: «Αλλά λείπει τόσο συχνά που στην πραγματικότητα την ανατροφή τους την έχει αναλάβει ο Τζέιμι και όλοι εμείς».

Όσο μιλούσε ο Κεν, είχαν σταματήσει μπροστά στο σπίτι και τώρα η Μίκα σήκωσε το κεφάλι της για να το κοιτάξει. Ήταν ένα παλιό διώροφο κτίσμα με αετώματα στη στέγη και στα παράθυρα, τούβλινους τοίχους σε μια ζεστή γκρίζα απόχρωση που τους κάλυπτε ο ανθισμένος κισσός και μια καπνοδόχο που κάπνιζε. Δεξιά και αριστερά της ξεθωριασμένης λευκής πόρτας κάτω από το γείσωμα υπήρχαν μεγάλα παράθυρα με αετώματα, όπως τα παράθυρα του δεύτερου ορόφου. Μπροστά και γύρω από το σπίτι, δεξιά και αριστερά από το μονοπάτι, απλώνονταν οι κήποι, που ήταν το ίδιο όμορφοι με τον μικροσκοπικό κήπο του αγροτόσπιτου: βελανιδιές, λεβάντες, φρεσκοκομμένο χορτάρι, μια κούνια και ένας περιφραγμένος λαχανόκηπος. Ήταν πραγματικά σαν ένα μικρό κομμάτι παραδείσου.

«Είναι όμορφο», είπε απλά.

«Αρκετά όμορφο ώστε να μετακομίσεις άμεσα;»

«Ίαν».

Η Μίκα έπνιξε ακόμα ένα χαμόγελο και αντιστάθηκε. «Εξακολουθώ να θέλω απαντήσεις. Δεν μου έχετε εξηγήσει ακόμα για ποιον λόγο με χρειάζεστε».

«Πάμε μέσα», είπε ο Κεν, ανοίγοντας την μπροστινή πόρτα.

Η Μίκα κοντοστάθηκε για μια στιγμή, με το βλέμμα στραμμένο στον κήπο. Δεν είχε φανταστεί τη μαγεία στην πύλη. Υπήρχε κι εδώ μαγεία, την ένιωθε και δεν συνέβαινε απλώς επειδή βρισκόταν εκείνη εκεί.

Δεν ήταν δυνατόν να υπήρχαν στ' αλήθεια τρεις νεαρές μάγισσες που ζούσαν μαζί ή μήπως ήταν;

«Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε ο Ίαν ενώ ταλαντευόταν ζωηρά στις φτέρνες του.

Η Μίκα απέφυγε να απαντήσει κάνοντας μια ερώτηση. «Πώς και είναι ακόμη ανθισμένες οι λεβάντες;»

Ο Ίαν φάνηκε να απογοητεύεται κάπως, σαν να ήλπιζε ότι θα έλεγε κάτι εντελώς διαφορετικό, αλλά ο Κεν χαμογέλασε. «Εγώ δεν έχω καμία σχέση με αυτό. Θα παρατηρήσεις διάφορα φαινόμενα εκτός εποχής εδώ».

Επειδή υπάρχει πολλή μαγεία εδώ.

Αλλά δεν μπορούσε να το πει αυτό. Ίσως να υπήρχαν στ' αλήθεια μάγισσες εδώ. Ή ίσως να συνέβαινε κάτι τελείως διαφορετικό, κάποιο είδος κακόβουλης, τρομακτικής παγίδας, σχεδιασμένης να παγιδεύει απερίσκεπτες, αφελείς μάγισσες που δεν ήξεραν να κρατούν κλειστό το στόμα τους. Ήταν απίθανο αυτό; Ναι. Ήταν αδύνατον; Όχι. Ό,τι και να συνέβαινε όμως, για ένα πράγμα ήταν σίγουρη. Εκείνη, ο Ίαν και ο Κεν απέφευγαν να μιλήσουν ευθέως για το θέμα, προσπαθώντας να καταλάβουν πόσα γνώριζε η άλλη

πλευρά, και δεν γινόταν να υποχωρήσει πρώτη εκείνη.

Έτσι, προσποιήθηκε ότι δεν την ενδιέφερε η λεβάντα που είχε ανθίσει εκτός εποχής. Του χάρισε το πιο πλατύ της χαμόγελο και είπε: «Λοιπόν, πάμε μέσα;».

Η Μίκα είχε πολλές αμφιβολίες για την ύπαρξη των παιδιών, δεδομένου ότι οι άνθρωποι στο διαδίκτυο δεν ήταν γνωστοί για την προσκόλλησή τους στην αλήθεια, αλλά το εσωτερικό του σπιτιού την έκανε να ξεχάσει τις περισσότερες. Ήταν υπερβολικά γεμάτο με πολύχρωμες πολυθρόνες, ριχτάρια, φυτά και βιβλία.

Οι τοίχοι είχαν ένα κρεμ χρώμα και ήταν λερωμένοι από κηρομπογιές και χρωματιστές δαχτυλιές. Στην είσοδο υπήρχε ένα πλήθος από αθλητικά παπούτσια, μπαλαρίνες και γαλότσες σε όλα τα μεγέθη, για ενήλικες μέχρι και νήπια. Σε ένα από τα παράθυρα ένας λεκές μαρτυρούσε ότι μια παιδική μύτη κολλούσε συχνά στο τζάμι και βέβαια υπήρχαν παντού παιχνίδια.

Ήταν φανερό πόση δουλειά είχε χρειαστεί για να είναι καθαρό και ζεστό το σπίτι. Τα καινούρια καλοριφέρ γουργούριζαν ευχάριστα και στο τεράστιο καθιστικό ήταν αναμμένο το τζάκι. Ζωηρόχρωμα μαξιλάρια και ριχτάρια στόλιζαν τους μαλακούς καναπέδες και τις πολυθρόνες. Οι σκάλες, τα τραπέζια και το ξύλινο πάτωμα ήταν φτιαγμένα από λουστραρισμένο, γερό ξύλο και υπήρχαν γλάστρες με φυτά σε κάθε διάδρομο και δωμάτιο που πέρασαν μέχρι να φτάσουν στην ηλιόλουστη, ρουστίκ κουζίνα.

Στην κουζίνα υπήρχαν δύο άτομα: μια κοντή, παχουλή λευκή γυναίκα γύρω στα πενήντα, που η Μίκα υπέθεσε ότι ήταν η Λούσι, και ένας βλοσυρός λευκός άντρας γύρω στα

τριάντα πέντε, που προφανώς ήταν ο Τζέιμι. Όταν μπήκαν, η γυναίκα, που περιεργαζόταν έναν δίσκο με βότανα σε γλαστράκια, γύρισε προς το μέρος τους, ενώ ο άντρας συνέχισε να στέκεται με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος μπροστά στις ανοιχτές συρόμενες πόρτες στην άλλη άκρη της κουζίνας και να κοιτάζει συνοφρυωμένος τον πίσω κήπο.

«Τέλειος συγχρονισμός! Μπορείς να ξεκινήσεις το βραδινό», είπε η γυναίκα στον Ίαν.

«Μίκα, να σου γνωρίσω τη Λούσι», είπε ο Ίαν ενώ διέσχιζε την κουζίνα. «Θα βάλει κάποιος το τσαγερό στη φωτιά όσο εγώ προθερμαίνω τον φούρνο;»

«Ο Ίαν είναι ο καλύτερος μάγειρας στο σπίτι», είπε χαμηλόφωνα ο Κεν στη Μίκα. «Αλλά μην του πεις ότι σου το είπα, γιατί θα το πάρει πάνω του».

Η Λούσι είχε ροζ μάγουλα, ρυτίδες γύρω από τα μάτια, καστανά μαλλιά με γκριζες ρίζες και στην κορυφή του κεφαλιού κάτι που έμοιαζε με πρόχειρα φτιαγμένη χάρτινη κορόνα. Χαμογέλασε ζεστά στη Μίκα καθώς πατούσε τον διακόπτη του βραστήρα. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Μίκα», είπε. «Θεέ μου, το χαμόγελό σου είναι ακόμα πιο όμορφο από ό,τι στα βίντεο!»

«Έτσι δεν είναι;» είπε ο Ίαν με τόση περηφάνια, που θα νόμιζε κανείς ότι εκείνος την είχε κάνει να χαμογελάσει.

Η Μίκα γέλασε και μετά απευθύνθηκε στον άντρα δίπλα στην μπαλκονόπορτα. «Θα πρέπει να είσαι ο Τζέιμι. Γεια».

Γύρισε και οι γυμνασμένοι ώμοι του ίσιωσαν σχεδόν απρόθυμα. Δεν ήταν τόσο ψηλός όσο ο Ίαν. Η Μίκα υπολόγισε ότι ήταν περίπου ένα μέτρο και ογδόντα εκατοστά,

δηλαδή ένα κεφάλι πιο ψηλός από εκείνη. Της πέρασε από το μυαλό η ντροπιαστική φράση *αφόρητα όμορφος*, αλλά την έδιωξε αμέσως. Είχε σκούρα φρύδια, πρόσωπο με έντονες γραμμές και γωνίες, κοντά, ανακατεμένα, καστανόξανθα μαλλιά, γένια στο ίδιο χρώμα και πολύ έντονα γκρίζα μάτια. Κάποιος με τόσο βλοσυρό ύφος ήταν αγένεια να δείχνει τόσο όμορφος, σκέφτηκε η Μίκα.

«Τζέιμι Κέλι», είπε. Η φωνή του ήταν τραχιά, σαν να την είχε περάσει με γυαλόχαρτο. Και είχε ένα ίχνος ιρλανδικής προφοράς; «Γεια». Μια αναμφίβολα ευγενική απάντηση, αλλά σίγουρα όχι φιλική. Καθόλου φιλική. Δεν την υποδέχτηκε με τη ζεστασιά και τον ενθουσιασμό των υπόλοιπων.

Η Μίκα δεν ήθελε να το πάρει προσωπικά, έτσι απλώς του χαμογέλασε. «Έχεις ζήσει στο Μπέλφαστ;»

«Ναι». Δεν ανταπέδωσε το χαμόγελο.

Η Μίκα στράφηκε στον Κεν, πανέτοιμη να λάβει τις απαντήσεις που της είχαν υποσχεθεί. «Μάλλον θα πρέπει να σας πω ότι η μοναδική μου εργασιακή εμπειρία με παιδιά περιορίζεται στη μία και μοναδική φορά που χρειάστηκε να αφαιρέσω έναν αρακά από το ρουθούνι ενός νηπίου στο τρένο, αλλά υποθέτω ότι δεν με καλέσατε γι' αυτό εδώ».

«Έχουμε καλύψει το μεγαλύτερο μέρος της εκπαίδευσης των παιδιών», εξήγησε ο Κεν. «Κάνουμε διδασκαλία κατ'οίκον. Κάνουν μερικά μαθήματα διαδικτυακά, αλλά κατά κύριο λόγο τα διδάσκουμε εμείς. Ο Τζέιμι τους μαθαίνει αγγλικά και ιστορία, ο Ίαν θέατρο, μαγειρική και διάφορες απερισκεψίες, όπως πώς να σκαρφαλώνουν στα δέντρα, η Λούσι τούς κάνει μαθηματικά κι εγώ ιαπωνικά, φυσική, κηπουρική και ό,τι άλλο μπορώ να σκεφτώ».

Η Μίκα τούς κοίταξε έναν έναν σαστισμένη. Όλα έδειχναν εξαιρετικά φυσιολογικά. «Δεν έχει απομείνει τίποτα. Γιατί χρειάζεστε εσωτερική δασκάλα;»

Ακολούθησε μια παύση καθώς έπαιρναν συλλογικά μια ανάσα και μετά ο Ίαν είπε: «Μα φυσικά για να τους διδάξει μαγεία».

Μάλλον δεν θα έπρεπε να έχει εκπλαγεί, δεδομένου ότι στο πρώτο μήνυμα είχαν ζητήσει ξεκάθαρα μια μάγισσα. «Μαγεία», είπε αργά. «Θέλετε να τους διδάξω μαγεία».

«Μάγισσα δεν είσαι;» είπε ο Ίαν, σαν να επρόκειτο για κάτι ολοφάνερο. «Το ίδιο κι εκείνες. Άρα σε χρειάζονται».

«Πρόκειται για κάποια εξωσχολική δραστηριότητα για την οποία αφήνετε τα κορίτσια να αποφασίσουν τι θέλουν να γίνουν και τους κάνετε το αντίστοιχο μάθημα;» ρώτησε η Μίκα. «Δηλαδή αποφάσισαν ότι θέλουν να γίνουν μάγισσες και βρήκατε κάποια που ανεβάζει σχετικά βίντεο στο διαδίκτυο για να τους κάνουν τη χάρη;»

Κι άλλη παύση. Η Λούσι κι ο Κεν έδειχναν αβέβαιοι, ενώ ο Τζέιμι μισόκλεισε τα μάτια του. Μόνο ο Ίαν παρέμενε ατάραχος. «Μίκα Μουν», είπε με έναν τόνο που θύμιζε παππού και που δεν της άφηγε καμία αμφιβολία ότι αυτή ήταν μια ευγενική και τρυφερή επίπληξη. «Το προφίλ σου είναι ένα από τα εκατοντάδες προφίλ που αναρτούν βίντεο μαγείας. Δεν θέλω κανέναν από αυτούς τους αναμφίβολα αξιαγάπητους ανθρώπους. Θέλω εσένα. Για ποιον λόγο νομίζεις;»

«Επειδή μένω κοντά;»

«Η @SilverSpoons μένει στο Σάφολκ», είπε ο Ίαν. «Πολύ πιο κοντά από το Μπράιτον. Έχει πενήντα τρεις χιλιάδες

ακόλουθους ενώ εσύ έχεις δεκατέσσερις. Αλλά όπως ίσως πρόσεξες, δεν βρίσκεται εδώ».

Τη διαπέρασε ένα μικρό ρίγος ανησυχίας, αλλά η Μίκα είχε περάσει τα τελευταία τριάντα ένα χρόνια μαθαίνοντας πώς να αντιμετωπίζει αποτελεσματικά τέτοιες καταστάσεις, έτσι δεν υποχώρησε. «Για να βεβαιωθώ ότι έχω καταλάβει», είπε ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια της, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει αυτά που άκουγε, «είδατε τα βίντεό μου και νομίζετε ότι είμαι πραγματική μάγισσα; Που κάνει πραγματικά μαγικά;»

Μακάρι να έκανε λάθος. Η Πρίμορζ θα τη σκότωνε.

«Ναι», είπε απλά ο Ίαν. Την πλησίασε και ανασήκωσε το πρόσωπό της, ώστε να τον κοιτάξει κατάματα. Τα μάτια του, ειλικρινή και καλοσυνάτα, κοίταζαν ερευνητικά τα δικά της, εκλιπαρώντας τη να τον εμπιστευτεί. «Μίκα, σε παρακαλώ».

Πάλι αυτό το *Παρακαλώ*. Έλεος!

«Εντάξει», είπε η Μίκα, κάνοντας ένα βήμα πίσω και αλλάζοντας στρατηγική. «Ας πούμε, υποθετικά, ότι υπάρχουν πραγματικά μάγισσες. Μου λέτε ότι τα τρία παιδιά που ζουν σε αυτό το σπίτι είναι μάγισσες;»

«Αυτό ακριβώς σου λέμε».

«Αδύνατον», είπε η Μίκα.

Κατ' αρχάς, οι μάγισσες ήταν κάτι σπάνιο. Δεν συναντούσες κάθε μέρα μια μάγισσα, πόσο μάλλον τρεις. Κι έπειτα, δεν επιτρεπόταν να ζουν μαζί τρεις μάγισσες. Μπορεί η Πρίμορζ να μην έκανε κουμάντο σε κάθε μάγισσα που είχε υπάρξει ποτέ, αλλά ήταν ηλικιωμένη, ισχυρή και κυρίως πειστική. Δεν υπήρχε περίπτωση να είχε επιτρέψει να μεγαλώσουν τρεις νεαρές μάγισσες στο ίδιο σπίτι.

Εκτός κι αν αγνοούσε την ύπαρξή τους.

«Ίαν», είπε αβέβαια η Λούσι. «Δεν νομίζω...»

«Ω, παραδέξου το!» διέκοψε ο Ίαν, υψώνοντας τα χέρια του στον αέρα. «Είναι εξοργιστικό να το γυροφέρνουμε, Μίκα. Υποθέτω ότι δεν θέλεις να μας πεις την αλήθεια πριν σου την πούμε εμείς. Πολύ καλά. Κέρδισες».

«Ίαν».

«Σε αυτό το σπίτι ζουν τρία παιδιά», είπε αποφασιστικά ο Ίαν, κοιτάζοντας τη Μίκα κατάματα. «Και τα τρία είναι μάγισσες. Ο Τζέιμι, ο Κεν, η Λούσι κι εγώ το γνωρίζουμε. Ξέρουμε πολλά για τις μάγισσες. Μας τα είπε η Λίλιαν, που είναι κι εκείνη μάγισσα».

«Ίαν», διαμαρτυρήθηκε η Λούσι.

«Για στάσου», είπε η Μίκα πραγματικά ξαφνιασμένη. «Η Λίλιαν είναι μάγισσα; Η ιδιοκτήτρια αυτού του σπιτιού; Η αρχαιολόγος που δεν είναι ποτέ σπίτι;»

«Αυτή ακριβώς».

«Και σας μίλησε για τις μάγισσες;»

Ο Ίαν έγνεψε ενθουσιασμένος. «Καταλαβαίνεις λοιπόν;»

Οι σκέψεις της Μίκα έγιναν ένα κουβάρι καθώς προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Έβγαζε νόημα, έτσι δεν είναι; Υπήρχε τόση μαγεία σε αυτό το μέρος, που προφανώς ήταν το σπίτι μιας μάγισσας ή σε αυτή την περίπτωση αρκετών μαγισσών. Και η μαγεία που είχε αισθανθεί στην πύλη; Μήπως αυτό που είχε αισθανθεί ήταν ένα σύνολο από προστατευτικά ξόρκια τοποθετημένα γύρω από το σπίτι και τους κήπους για να κρύβουν τα παιδιά που ζούσαν μέσα; Η ίδια η Μίκα είχε μεγαλώσει στο προστατευμένο σπίτι της Πρίμοζ, ένα μέρος όπου τα ξόρκια και τα ατυχήματα δεν

γίνονταν αντιληπτά από τους γείτονες, τους περαστικούς, ακόμα και από άλλες μάγισσες. Μήπως η Πρίμορζ αγνοούσε την ύπαρξη αυτών των παιδιών χάρη στα προστατευτικά ξόρκια της Έπαυλης Πουθενά;

Άραγε γνώριζε η Πρίμορζ την ύπαρξη της Λίλιαν; Θα πρέπει να τη γνώριζε. Πιθανότατα η Λίλιαν ήταν μία από τις μάγισσες που κάποια στιγμή είχαν αρνηθεί την πρόταση της Πρίμορζ να γίνουν μέλη της ομάδας που σε καμία περίπτωση δεν είχε το όνομα Άκρως Μυστική Αδελφότητα Μαγισσών.

«Δεν με πιστεύεις», είπε ο Ίαν, όταν η Μίκα παρέμεινε σιωπηλή.

«Δεν είναι ότι δεν σε πιστεύω», είπε επιφυλακτικά η Μίκα.

«Έλα εδώ», είπε απότομα ο Τζέιμι.

Χωρίς να ταραχτεί από τον τόνο του, η Μίκα διέσχισε την κουζίνα και στάθηκε δίπλα του μπροστά στην μπαλκονόπορτα. Ο Τζέιμι κοιτούσε πάλι έξω. Η Μίκα ακολούθησε το βλέμμα του και είδε έναν μεγάλο πίσω κήπο με έναν παχύ φράχτη από θάμνους και μια σειρά από κυματιστούς αμμόλοφους πέρα από αυτόν. Τον φράχτη διέκοπτε ένα ζωηρόχρωμο κομμάτι από γιγάντια ηλιοτρόπια, πίσω από τα οποία βρισκόταν μια μικρή, ξύλινη πύλη, που πιθανότατα οδηγούσε στη θάλασσα πέρα από τους αμμόλοφους.

Ο Τζέιμι δεν κοιτούσε την πύλη, αλλά τα τρία κορίτσια που έπαιζαν σε ένα δεντρόσπιτο στην άλλη άκρη του κήπου. Η Μίκα μισόκλεισε τα μάτια της για να τα δει καλύτερα. Το μεγαλύτερο, ένα μαύρο παιδί με σκούρα μαλλιά μαζεμένα σε αλογοουρά, δεν πρέπει να ήταν πάνω από δέκα ή έντεκα

χρονών. Ήταν καθιστό και είχε ένα βιβλίο στα πόδια του. Τα άλλα κορίτσια έδειχναν μικρότερα. Το ένα είχε ανοιχτόχρωμο δέρμα και ίσια, λαμπερά, μαύρα μαλλιά που έφταναν μέχρι τους ώμους της και το άλλο είχε ανοιχτά καστανά μαλλιά, χτενισμένα σε μια ατημέλητη κοτσίδα, και σκούρο, χρυσαφένιο δέρμα περίπου σαν της Μίκα.

Η καρδιά της Μίκα άρχισε να χτυπάει λίγο πιο γρήγορα. Όταν ο Κεν τής είπε ότι η Λίλιαν είχε υιοθετήσει τα παιδιά, είχε υποθέσει ότι είχαν υιοθετηθεί την ίδια χρονική στιγμή από την ίδια οικογένεια, πράγμα που σήμαινε ότι ήταν αδύνατον να είναι μάγισσες. Με εξαίρεση την περίπτωση των διδύμων, που ήταν σπάνια, μια μάγισσα δεν είχε ποτέ βιολογικές αδελφές που να είναι κι εκείνες μάγισσες. Ήταν μια αναπόφευκτη συνέπεια της ορφάνιας.

Όμως αυτά τα κορίτσια δεν ήταν συγγενείς και επιπλέον, ακόμα και από αυτή την απόσταση, η Μίκα μπορούσε να διακρίνει τη γνώριμη χρυσόσκονη της μαγείας γύρω τους. Η δύναμη της τραγουδούσε, την καλούσε και χρειάστηκε να μείνει εντελώς ακίνητη για να αντισταθεί.

Ω Θεέ μου. Ήταν στ' αλήθεια...

«Η μεγαλύτερη είναι η Ροζέτα», διέκοψε ο Τζέιμι τον ειρμό της σκέψης της. Ο τόνος του ήταν αιχμηρός και καχύποπτος. «Είναι δέκα χρονών. Τη βρήκε η Λίλιαν στο Λονδίνο, όταν ήταν περίπου τριών μηνών, αφού σκοτώθηκαν οι γονείς της σε πυρκαγιά. Εκείνη με τα ίσια, σκούρα μαλλιά είναι η Τερακότα. Είναι οχτώ χρονών. Η Λίλιαν τη βρήκε σε μια μικροσκοπική πόλη στο Βιετνάμ, όταν ήταν ενός έτους. Οι γονείς της πέθαναν από έναν πυρετό που ξεκλήρισε τη μισή πόλη και που σκότωνε τη γιαγιά της όταν έφτασε εκεί

η Λίλιαν. Η μικρότερη, η Αλταμίρα, είναι εφτά. Η Λίλιαν τη βρήκε κάτω από τα ερείπια ενός παλαιστινιακού νοσοκομείου, όταν ήταν λίγων ημερών».

Τα αισθήματα της Μίκα ήταν ανάμεικτα, ειδικά αφού όλο αυτό έμοιαζε πολύ με αυτό που είχε κάνει η Πρίμορζ με εκείνη, αλλά δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή γι' αυτή τη συζήτηση.

«Ασυνήθιστα ονόματα», σχολίασε.

«Η Λίλιαν τους έδωσε τα ονόματα μεγάλων αρχαιολογικών ανακαλύψεων», είπε η Λούσι, που είχε πλησιάσει στην μπαλκονόπορτα μαζί με τους υπόλοιπους.

«Τουλάχιστον μία από τις τρεις θα πρέπει να είχε ήδη όνομα όταν τη βρήκε», σχολίασε η Μίκα. Εκείνη είχε. Δεν ήξερε ποιο ήταν, αλλά δεν είχε γεννηθεί με το επώνυμο Μουν. «Είπες ότι η Τερακότα ήταν ενός έτους όταν τη βρήκε η Λίλιαν».

«Δεν ήθελε να μπορεί να τις εντοπίσει κάποιος, δεδομένης της ιδιότητάς τους».

«Πώς είστε τόσο σίγουροι ότι είναι μάγισσες; Επειδή το είπε η Λίλιαν;»

Όμως δεν χρειάστηκε να της απαντήσει κανείς, γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή, καθώς η Μίκα παρακολουθούσε τα τρία κορίτσια στο δεντρόσπιτο, είδε τη μικρότερη να κατευθύνεται προς τη σχοινένια σκάλα. Μόλις το πόδι του παιδιού ακούμπησε στο σκαλοπάτι, πετάχτηκαν φωτεινές, πράσινες φλόγες.